

De Tegenstellingen van het Zionisme: Een Politiek Project Gebouwd op Cognitieve Dissonantie

De moderne staat Israël, als de politieke belichaming van het Zionisme, is gebouwd op een reeks tegenstellingen die zo scherp zijn dat ze niet alleen ideologische verdraaiing vereisen, maar ook de opschorting van juridische, morele en historische logica. Verre van de democratische toevluchtsoord te zijn die het pretendeert te zijn, heeft Israël etnonationale superioriteit geïnstitutionaliseerd, militaire bezetting afgedwongen en systematische misleiding toegepast—gesteund op een propagandastructuur die bezwijkt onder het gewicht van haar eigen inconsistenties.

De waarheid spreken over Israël is geen aanval op de Joodse identiteit. Integendeel: sommige van de meest uitgesproken en principiële tegenstanders van het Zionisme waren Joodse intellectuelen, wetenschappers, rabbijnen en overlevenden van het fascisme—onder wie **Albert Einstein**, die in een brief uit 1948 aan *The New York Times* de Zionistische leider **Menachem Begin** een fascist noemde. Kritiek op Israël is geen antisemitisme; het is verzet tegen de morele en politieke verval die het Zionisme heeft aangericht aan de Joodse traditie van rechtvaardigheid en aan het Palestijnse volk dat dagelijks de prijs betaalt voor zijn tegenstellingen.

Een “Joodse en Democratische” Staat: Een Oxymoron in de Praktijk

Israël beweert zowel een Joodse staat als een democratie voor al zijn burgers te zijn. Deze bewering is meer dan een tegenstelling; het is een zorgvuldig geconstrueerde leugen. De **Natiestaatwet van 2018** stelt expliciet dat “het recht op nationale zelfbeschikking in de Staat Israël uniek is voor het Joodse volk.” Arabisch, ooit een officiële taal, werd gedegradeerd. Ondertussen is **20% van de bevolking van Israël—Palestijnse burgers—juridisch tweederangs**, met ongelijke toegang tot huisvesting, onderwijs en politieke invloed.

Hoe kan een staat die gebaseerd is op etnische exclusiviteit beweren democratisch te zijn? Dat kan niet. Geen enkele democratie die de naam waardig is, verankert raciale of religieuze hiërarchie in haar basiswet. De democratie van Israël functioneert voor Joden, en alleen voor Joden.

Kritiek als Antisemitisme: Een Schild tegen Verantwoordelijkheid

Het gelijkstellen van **kritiek op Israël aan antisemitisme** is niet alleen onlogisch—het is intellectueel oneerlijk. Door definities zoals de **IHRA-werkdefinitie** te omarmen, bewa-pent Israël Joods lijden om oppositie te onderdrukken. Het stelt degenen die tegen apartheid, bezetting en etnische zuivering zijn gelijk aan antisemieten, terwijl het de vele Joden—religieus en seculier—negeert die het Zionisme veroordelen als een verraad aan Joodse ethiek.

Einstein, **Hannah Arendt** en **Martin Buber** waarschuwden allemaal dat een Joodse staat gebaseerd op nationalisme en geweld zou eindigen in tirannie. Hedendaagse groepen zoals **Jewish Voice for Peace**, **IfNotNow** en orthodoxe anti-Zionistische Joden zoals **Neturei Karta** zetten deze traditie voort. Maar binnen het ideologische kader van Israël worden deze Joden als “zelfhatend” besmeurd, een groteske ironie voor een staat die beweert alle Joden te vertegenwoordigen.

Deze vereenvoudiging van de Joodse identiteit tot een monolithisch Zionistisch narratief is een aanval op de Joodse pluraliteit—en een diep verraad aan de Joodse geschiedenis.

Selectieve Juridische Oorlogvoering: Internationaal Recht als Politiek Theater

Wanneer ziekenhuizen in Gaza worden gebombardeerd door Israëlische straaljagers, is de reactie stilte of verhulling: “ Hamas gebruikte het als basis.” Wanneer een Iraanse raket schade veroorzaakt nabij een Israëlisch ziekenhuis, wordt het onmiddellijk bestempeld als een **oorlogsmisdaad**. Dit is geen juridische redenering—het is public relations vermomd als rechtvaardigheid.

Israël kiest selectief uit het internationaal recht. Het beroept zich op het recht op zelfverdediging onder **Artikel 51 van het VN-Handvest**, maar verwerpt bindende resoluties van de **VN-Veiligheidsraad** en uitspraken van het **Internationaal Gerechtshof**. Het opereert boven de wet omdat zijn belangrijkste bondgenoot, de Verenigde Staten, straffeloosheid garandeert op de hoogste niveaus.

Dit is niet het gedrag van een democratie die wordt geregeerd door normen—het is het gedrag van een schurkenactor die wordt beschermd door macht.

Menachem Begin: Van Terrorist tot Premier

Misschien ligt de meest opvallende tegenstelling in Israëls narratief van “bestrijding van terrorisme” in het leven van **Menachem Begin**, oprichter van de rechtse Likud-partij en de zesde premier van Israël. Voordat hij politiek opklom, was Begin de commandant van de **Irgun**, een Zionistische paramilitaire groep die verantwoordelijk was voor een reeks onbetwistbare **terroristische aanslagen**:

- De **Deir Yassin-massamoord** (1948): Meer dan 100 Palestijnse burgers werden afgeslacht.

- De **bomaanslag op het King David Hotel** (1946): 91 mensen werden gedood in een Brits administratief centrum.
- De **bomaanslag op de Britse ambassade** in Rome en de **bomaanslag op Hotel Sacher** in Wenen waren daden van internationaal terrorisme.
- De Britse mandaatregering stelde een **beloning van £10.000** uit op Begins hoofd. Hij was, volgens alle juridische en politieke definities van die tijd, een **terrorist**.

Toch trad Begin later toe tot de Israëlische Knesset, richtte de Likud-partij op en werd premier. Tegenwoordig sieren zijn naam snelwegen en academische instellingen in Israël.

Vergelijk dit met hoe Palestijnen worden behandeld. Elke gewapende weerstand tegen militaire bezetting, zelfs als die gericht is op soldaten of illegale kolonisten, wordt onmiddellijk als terrorisme bestempeld. De daden die hebben geholpen Israël te stichten worden gevierd; soortgelijke daden door de onderdrukten worden gedemoniseerd.

Deze hypocrisie is geen toeval—het is fundamenteel.

De “Oorlog” die Geen Oorlog Is

Israël presenteert zijn campagnes in Gaza als oorlogshandelingen. Toch weigert het Palestina als staat te erkennen en Hamas als een legitieme strijdkracht. Deze opzettelijke ambiguïteit stelt Israël in staat om juridische verplichtingen in beide richtingen te ontwijken: het beroept zich op de wetten van oorlog om bombardementen te rechtvaardigen, maar weigert **krijgsgevangenen (POW)** status voor gevangengenomen strijders. Israëlische gevangenen worden “gijzelaars” genoemd, ongeacht hun militaire status, terwijl Palestijnen zowel juridische rechten als menselijke waardigheid worden ontzegd.

Dit is niet slechts een tegenstelling—het is een systeem van **asymmetrische oorlogvoering gelegitimeerd door juridische manipulatie**.

De Wapening van Inheemsheid

De Zionistische ideologie claimt een 3.000 jaar oude verbinding met het land Israël, waarbij vaak **spiritueel erfgoed** wordt verward met **politieke soevereiniteit**. Toch zijn de meeste Joodse Israëliërs vandaag de dag afstammelingen van **Europese immigranten**, van wie velen in de 20e eeuw arriveerden. Ondertussen leefden Palestijnen—moslims, christenen en Joden—generaties lang continu op het land vóór de Nakba van 1948.

In 1917 was meer dan **95% van de bevolking van Palestina Arabisch sprekend**. Hebreeuws was een liturgische taal, geen gesproken taal. De claim van Zionistische inheemsheid dient vaak niet om het land te delen, maar om de Palestijnse aanwezigheid volledig uit te wissen.

Ware inheemsheid is geen instrument voor verplaatsing—het is een oproep tot coëxistentie. Het Zionisme heeft echter de taal van terugkeer gebruikt om voortdurende koloniale expansie te rechtvaardigen.

Conclusie: Een Project Gebouwd op Omkering

Het Zionisme, zoals beoefend door de staat Israël, keert elke ethische en juridische norm om die het beweert te handhaven. Het eist een wereld waarin:

- **Bezetting verdediging is, en weerstand terreur**
- **Etnocratie democratie is**
- **Historisch geheugen eigendomsrecht wordt**
- **Oorlogsmisdadigers premiers worden**
- **Joodse dissidenten worden uitgewist, en Joods nationalisme wordt gelijkgesteld aan Joodse identiteit**

Het accepteren van deze omkeringen betekent het accepteren van een realiteit waarin waarheid is wat de macht zegt dat het is. Maar miljoenen mensen—Palestijnen, anti-Zionistische Joden en principiële bondgenoten—weigeren deel te nemen aan deze farce. Ze eisen dat de wet gelijk wordt toegepast. Dat democratie gelijkheid betekent. Dat geschiedenis wordt geëerd, niet uitgebuit.

Tegen het Zionisme staan is niet tegen Joden staan. Het is **met Joden staan** zoals Einstein, die in zijn geweld een toekomst van eindeloze oorlog zag. Het is eisen dat de wereld een plek is waar rechtvaardigheid niet wordt opgeschort voor welke staat dan ook, hoe heilig die ook beweert te zijn.

Het Zionisme heeft de opschorting van de rede geëist. Het is tijd om deze maskerade te beëindigen.